

modstrid med statsministerens løfte om, at skattehuller skal lukkes og lukkes med det samme.

Socialdemokratiet vil stemme for lovforslag nr. L 48 – undergrundsloven.

Socialdemokratiet har fra starten argumenteret for en samlet aftale med A.P. Møller – Mærsk A/S, som indeholder såvel en forlængelse af bevillingen som en højere statslig andel af gevinsterne fra den danske undergrund allerede fra 2004. Socialdemokratiets kritikpunkter knytter sig således ikke til forlængelsen af bevillingen, men til en række af de elementer – især kompensationsbestemmelsen – som vi tager stilling til ved afstemningen om B 7.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget bemærker følgende:

SF stemmer imod beslutningsforslaget af to grunde:

- 1) Staten og dermed befolkningen får alt for lidt ud af aftalen.
- 2) Aftalen låser Folketingets muligheder for at øge samfundets udbytte af Nordsøolien 39 år frem og 30 år ud over den nuværende aftales udløb, hvilket skyldes den såkaldte kompensationsklausul og mangelen på en genforhandlingsparagraf.

De to grunde forstærker hinanden. Netop fordi aftalen er alt for dårlig for staten, er der et særlig stort behov for at kunne justere den. Og den lange varighed betyder, at aftalen kan gå hen og blive endnu dårligere for staten. Det skyldes dels, at olieprisen kan stige voldsomt – og at det er langt mere sandsynligt end et tilsvarende fald – dels, at DUC vil begynde at lede efter skattehuller, som de kan udnytte, og at de efter al erfaring vil finde sådanne. I mange tilfælde vil staten stå magtesløs i forhold til lukning af disse huller, fordi DUC vil kunne forlange kompensation.

En rimelig aftale ville have taget udgangspunkt i, hvor stor forrentning og hvor stor en risikopræmie DUC skulle have for fortsat at indvinde olie og naturgas i Nordsøen. Resten af fortjenesten på indvindingen er en såkaldt ressourcerente, som bør tilfalde samfundet (jf. f.eks. Det økonomiske Råd). Risikopræmien er beregnet til ca. 3 pct., jf. svaret på spørgsmål 28. Lægges hertil den 10-årige obligationsrente, og fratrækkes selskabsskat, svarer det til en rente på knap 6 pct. Men faktisk opnår DUC en forrentning på 12 pct. efter skat i statens såkaldte minimumsscenario, jf. svaret på spørgsmål 24. Re-

geringen kommer da også selv frem til, at DUC opnår en alt for høj risikopræmie på over 7 pct.

Dermed snydes skatteborgerne for milliarder af kroner.

Som nævnt kan det reelle billede vise sig at være endnu værre. Ud over udnyttelse af skattehuller i aftalen, som staten ikke kan lukke, og hvis potentielle omfang er ukendt, kan olieprisen tænkes at stige langt mere end det, der ligger til grund for statens middelscenario. Det globale olieforbrug stiger, og der kommer ikke oliefund i samme takt, hvis man ser bort fra olie, som det vil være meget kostbart at indvinde. Det betyder ikke, at »olien slipper op«, men det betyder, at risikoen for en ganske høj stigning i olieprisen er langt større end et fald i olieprisen. Statens middelscenario er derfor ikke et middelscenario; usikkerheden er klart skævt fordelt i retning af, at udbyttet af olie- og gasindvindingen bliver langt større. Staten vil få en andel af denne mergevinst, men det vil DUC sandelig også. En oliepris på f.eks. 50 USD pr. tønde vil således betyde en arbejdsfri ekstragevinst for DUC på 93 mia. kr. (opgjort som nutidsværdi), jf. svaret på spørgsmål 28.

SF har fra starten været imod kompensationsklausulen, som vi betragter som et uhørt og udemokratisk indgreb i fremtidige Folketings mulighed for at lovgive om kulbrinteskate, miljøregulering i Nordsøen m.v. i de kommende 39 år. Vælger et kommende flertal alligevel at lovgive, skal der betales økonomisk kompensation ved kasse 1 til selskaberne – svarende til den faktiske nettofordel, som staten opnår ved aftalen i hele perioden frem til den 8. juli 2042. Ifølge eksperterne strider dette ikke mod grundlovens § 73, men ikke desto mindre er det absurd, at et flertal vil binde an med en konstruktion, der har disse konsekvenser.

Størrelsen af kompensationen er der ingen der på nuværende tidspunkt kan give et fyldestgørende bud på. Det afhænger nemlig af den konkrete beregning af nettofordelen, herunder olieprisen, der meget vel kan komme op på et betydelig højere niveau i fremtiden. Konsekvenserne er imidlertid illustreret i svaret på spørgsmål 98 til L 62, hvor det fremgår, at kulbrinteskatten allerede i 2012 vil skulle øges til 104 pct. for blot at neutralisere statens tab ved kompensationen.

Ændringer i miljøreguleringen vil ligeledes udløse kompensation, hvis reguleringen kan be-